

Ministerstvo pro místní rozvoj
Odbor veřejného investování
Staroměstské náměstí 6
110 15 Praha 1

V Praze dne 15. listopadu 2012

Věc: Druhé námítky proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky dle § 110 odst. 3 ZVZ

Zadavatel: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 6
PSČ 11015
IČ: 660 02 222

Stěžovatel: **[identifikační údaje stěžovatele]**

Veřejná zakázka: "Pořízení aplikace MS2014+ a zajištění jejího provozu a rozvoje", ev.č.222942

[Identifikační údaje stěžovatele] (dále jen "**stěžovatel**") je vážným zájemcem o účast v otevřeném řízení dle § 21 odst. 1 písm. a) a § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZVZ"), na veřejnou zakázku "Pořízení aplikace MS2014+ a zajištění jejího provozu a rozvoje", ev. č. 222942 (dále jen "**veřejná zakázka**") zadávané zadavatelem - Ministerstvem pro místní rozvoj, se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 6, PSČ 110 15, IČ: 660 02 222 (dále jen "**zadavatel**").

Stěžovatel je předním odborníkem na poskytování předmětu plnění veřejné zakázky na daném trhu, a je tedy možno s vysokou pravděpodobností očekávat, že jeho nabídka bude v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky - pokud bude podána - vybrána jako nejvhodnější. Stěžovatel současně konstatuje, že zadávací podmínky veřejné zakázky obsahují taková ustanovení a požadavky, která jsou vůči stěžovateli diskriminační, případně jsou zcela nepřiměřené předmětu plnění veřejné zakázky, a tedy stěžovateli přímo, v rozporu se ZVZ a dalšími právními předpisy, znemožňují účast v zadávacím řízení veřejné zakázky. Stěžovatel je tak touto skutečností poškozen na svých právech a právem chráněných zájmech a v přímém důsledku této skutečnosti i mu hrozí vznik škody spočívající ve ztrátě možnosti ucházet se o veřejnou zakázku a případně generovat zisk při realizaci předmětu jejího plnění. **Tuto škodu je tak třeba nahlížet jako újmu ve smyslu § 110 odst. 7 ZVZ, která v důsledku porušení ZVZ stěžovateli hrozí.**

Z uvedeného důvodu stěžovatel požádal zadavatele o poskytnutí dodatečných informací a předpokládal, že zadavatel současně s poskytnutím dodatečných informací přistoupí i k adekvátní změně zadávacích podmínek tak, aby byl odstraněn jejich diskriminační charakter a další důvody jejich nezákonnosti. Protože však zadavatel odmítl provést jakékoli úpravy zadávacích podmínek, podal stěžovatel dne 30. 10. 2012 námítky proti zadávacím podmínkám (dále jen "**první námítky**").

Dne 29. 10. 2012 stěžovatel požádal zadavatele o poskytnutí další množiny dodatečných informací a současně jej upozornil na další aspekty zadávacího řízení, které činí toto zadávací řízení diskriminačním, přičemž navrhl způsob úpravy zadávacích podmínek. Na základě této žádosti zadavatel poskytl dodatečné informace č. XXIII ze dne 2. 11. 2012, v jejichž rámci opět odmítl provést jakékoli úpravy zadávacích podmínek veřejné zakázky. Stěžovatel obdržel tyto dodatečné informace dne 2. 11. 2012. Vzhledem k uvedenému tedy stěžovatel podává tyto

druhé námítky proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky.

Stěžovatel se domáhá toho, aby zadavatel na základě těchto podaných námitek odstranil veškeré zadávací podmínky veřejné zakázky, které jsou v rozporu se ZVZ, zejména se základními

zásadami zákazu diskriminace a rovného přístupu ke všem uchazečům a prodloužil lhůtu pro podání nabídek o celou původní délku postupem dle § 40 odst. 3 ZVZ, **případně aby zrušil zadávací řízení** této veřejné zakázky a zahájil nové zadávací řízení, jehož zadávací podmínky budou plně v souladu s výše uvedeným.

Stěžovatel dále uvádí, že z důvodu zachování právní jistoty podává tyto námitky též ve lhůtě podle § 110 odst. 2 ZVZ, počítáno ode dne, kdy obdržel odpověď zadavatele na jím podanou žádost o dodatečné informace, které se týkají v těchto námitkách namítaných skutečností, tj. kdy se dozvěděl, že zadavatel nehodlá upravit zadávací podmínky, které jsou podle názoru stěžovatele v rozporu se ZVZ.

I. K důvodům námitek obecně

Zadávací podmínky veřejné zakázky nadále zůstávají diskriminační vůči dodavateli/dodavatelům, kteří jsou schopni předmět plnění veřejné zakázky plnit **pouze či zejména prostřednictvím tzv. standardního či standardizovaného software** (dále jen "**standardní SW**"), tedy s využitím software, který je uceleným softwarovým produktem výrobce (dodavatele či třetí osoby) a jako takový je nabízen na komerční bázi zákazníkům v rámci běžné podnikatelské aktivity původce. Standardní SW tedy není softwarem, který bude vyvinut "na míru" požadavku zadavatele, nicméně lze předpokládat jeho využití jako základu pro individualizované řešení nabízené zadavateli.

Stěžovatel uvádí, že s ohledem na běžnou praxi v oblasti dodávek informačních systémů je využití kvalitního standardního SW jako základu individuálního zákaznického řešení zcela obvyklým a dokonce **doporučovaným postupem**, a naopak není doporučováno vytvoření celého sofistikovaného informačního systému "na zelené louce", kdy takový vývoj je nesrovnatelně dražší a výsledný produkt svou kvalitou nemůže konkurovat řešením, které využívají časem a uživateli prověřené standardní SW produkty.

V této souvislosti stěžovatel konstatuje, že využití standardního SW v rámci řešení požadovaného zadavatelem je zadávacími podmínkami veřejné zakázky vyloučeno či krajně ztíženo vedle důvodů podrobně rozvedených v prvních námitkách, rovněž z níže uvedených důvodů. **Diskriminační je zejména nekonkrétní vymezení množství požadovaných licencí a další skutečnosti, které fakticky znemožňují podání řádné nabídky zahrnující standardní SW.** Vyloučena je tak nabídka standardního SW, ke kterému se vážou výhradní práva třetích osob (odlišných od dodavatele) nebo standardního SW, jehož výrobcem jsou globální společnost i s ustáleným modelem licenčních a dalších podmínek spojených s jeho užíváním a provozem, jakož i veškerý standardní SW, který je již používán jiným uživatelem či uživateli.

Zadávací podmínky tak byly formulovány v rozporu se zásadou zákazu "skryté diskriminace", jak byla vymezena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 20/2008 - 152 ze dne 5. 6. 2008.

Stěžovatel dále opakuje, že **zadávací podmínky jsou ve stávajícím znění v rozporu též se zásadou hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků vymezené např. v rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 61/2010 ze dne 26. 4. 2012.** Požadavkem zadavatele se vývoj nového SW "na zelené louce" neúměrně zvyšuje nákladovost poptávaného technického řešení (oproti dodávce standardního SW), přičemž tento zvýšený náklad je zcela nedůvodný, respektive mu neodpovídá adekvátní přidaná hodnota na straně poptávaného řešení. Jak bylo uvedeno výše, **na míru připravené aplikace zpravidla bývají dražší** (pro svou jednoúčelnost) a **současně nebývají natolik stabilní a otestované,** jako standardizovaná řešení.

II. K jednotlivým zadávacím podmínkám veřejné zakázky konkrétně:

a) Požadavek na složení smluvní jistoty

Zadavatel v čl. 6.9 vzoru Smlouvy o dílo požaduje složení smluvní jistoty ve výši 35 mil. Kč na účet zadavatele před podpisem smlouvy.

Stěžovatel uvádí, že tento požadavek je naprosto nepřiměřený povaze veřejné zakázky. Současně stěžovateli není zřejmé, jak zadavatel dospěl ke stanovení výše této smluvní jistoty. V této souvislosti

pak stěžovatel podotýká, že **uvedená hodnota je v příkrém rozporu s Odůvodněním veřejné zakázky**, které zadavatel ve smyslu § 156 ZVZ uveřejnil na svém profilu. V tomto odůvodnění zadavatel uvedl, že "po podpisu smlouvy o dílo bude vybraný uchazeč povinen složit smluvní zajištění do 2% z předpokládané hodnoty veřejné zakázky". Vzhledem k předpokládané hodnotě veřejné zakázky 944 mil. Kč bez DPH by tak 2% odpovídala částce 18,8 mil. Kč, a **nikoli výši smluvní jistoty stanovené na téměř dvojnásobek**. Stěžovatel tedy namítá, že uvedená smluvní jistota jako jedna z podstatných obchodních podmínek nebyla odůvodněna v souladu s § 156 ZVZ.

Současně platí, že odůvodnění veřejné zakázky jasně dokládá nepřiměřenost stanovené smluvní jistoty, když ji odůvodňuje na podstatně nižší úrovni. Požadavek je tak nepřiměřený a v případě jeho aplikace by mohl být úspěšně zpochybněn s přihlédnutím k § 301 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "**ObchZ**").

Požadavek zadavatele je nezákonný rovněž z toho důvodu, že **zadavatel bez jakéhokoli důvodu vylučuje použití Institutu bankovní záruky** a požaduje výhradně složení reálných prostředků. Takový požadavek stěžovatel oprávněně považuje jako diskriminační, neboť uchazeči jsou tímto požadavkem omezení v jejich disponibilitě s volnými finančními prostředky, a to opět bez jakéhokoli zdůvodnění, které by se promítlo právě do Odůvodnění veřejné zakázky.

V neposlední řadě pak stěžovatel dodává, že ze smluvní dokumentace není žádným způsobem zřejmé, jaký je vztah složení této smluvní jistoty k pojištění, které má mít dodavatel povinně sjednáno.

Stěžovatel tedy shrnuje, že toto ustanovení vzoru Smlouvy o dílo je nezákonné a netransparentní, když především je stanoveno zcela nepřiměřeně k předmětu plnění a povaze skutečností, které mají být tímto institutem zajištěny, a dále uvedená obchodní podmínka nebyla řádně odůvodněna, čímž se postup zadavatele dostává do příkrého rozporu s § 156 ZVZ. Stěžovatel proto požaduje, aby zadavatel vypustil uvedené ustanovení čl. 6.9 Smlouvy o dílo bez náhrady, případně aby zrušil zadávací řízení pro jeho nezákonnost.

b) Požadavek na pojištění dodavatele

Stěžovatel dále namítá nepřiměřeně vysokou hodnotu požadavku na prokázání pojištění odpovědnosti, kterou zadavatel v čl. 8.1 písm. d) vzoru Smlouvy o dílo požaduje ve výši minimálně 100 mil. Kč na jednu škodní událost. Stěžovatel má za to, že takto stanovený rozsah požadavku zadavatele je zcela nepřiměřený předmětu plnění veřejné zakázky, a zejména možné škodě, která v průběhu veřejné zakázky může vzniknout.

Stěžovatel současně uvádí, že zadavatel výši tohoto požadavku (obchodní podmínky) žádným způsobem neodůvodnil v rámci Odůvodnění veřejné zakázky, a tedy v rozporu se ZVZ nedoložil její oprávněnost a zákonnost.

Uvedená skutečnost je pak závažnější s přihlédnutím k tomu, že zadavatel vedle pojištění odpovědnosti a požadavku na složení jistoty formuluje rovněž nepřiměřeně vysoké smluvní sankce (pokuty), a tedy zde hrozí souběh několika takto nepřiměřeně stanovených požadavků zadavatele, které ve svém součtu představují ještě markantnější porušení zásady přiměřenosti.

Stěžovatel proto požaduje, aby zadavatel odstranil uvedené ustanovení čl. 8.1 písm. d) vzoru Smlouvy o dílo, či aby podstatně snížil výši zde požadovaného limitu pojistného plnění, případně aby zrušil zadávací řízení pro jeho nezákonnost.

c) Smluvní pokuty

Stěžovatel dále namítá, že zadavatel v rámci zadávací dokumentace veřejné zakázky formuloval nepřiměřené množství požadavků na sjednání smluvních pokut. Zde stěžovatel odkazuje na čl. 13.4 návrhu Smlouvy o dílo (a obdobně rovněž na příslušné ustanovení návrhu Servisní smlouvy), kde zadavatel uvádí celkem třináct (13) dílčích smluvních pokut. Stěžovatel namítá nepřiměřenost nejen, co se týče množství skutečností, ke kterým se má pojit smluvní pokuta, ale rovněž tak výše jednotlivých smluvních pokut, které samy o sobě jsou jednoznačně nepřiměřené předmětu plnění veřejné zakázky a neadekvátní k "pokutovanému" porušení smlouvy.

Stěžovatel opět namítá, že tato obchodní podmínka nebyla řádně odůvodněna dle § 156 ZVZ v Odůvodnění veřejné zakázky. Zadavatel zde splnil svou povinnost pouze formálně, když konstatoval, že dílčí pokuty byly zavedeny v zájmu zajištění efektivnějšího řízení průběhu dodávky, aniž by zadavatel zdůvodnil jejich jednotlivé výše a odpovídajícím způsobem odůvodnil jejich přiměřenost a soulad s obecně závaznými právními předpisy. **Současně pak zadavatel v Odůvodnění veřejné zakázky dle § 156 ZVZ zcela nesprávně uvádí, že tyto částky smluvních pokut byly nastaveny jako "procentní", ačkoliv smluvní pokuty jsou stanoveny pevnou absolutní částkou.**

Stěžovatel v tomto bodě doplňuje, že řada smluvních pokut je zde nastavena zcela ne přiměřeně k hodnotě zajišťované povinnosti a hrozící škodě. Z uvedeného důvodu je připraven výše těchto pokut rozporovat žádostí o využití moderačního práva soudu dle § 301 ObchZ.

V této souvislosti se pak stěžovatel ohrazuje rovněž proti formulaci čl. 13.7 vzoru smlouvy o dílo a čl. 9.11 vzoru Servisní smlouvy, dle kterých je zadavatel oprávněn započíst smluvní pokutu proti jakékoli pohledávce dodavatele. Toto ustanovení je třeba označit za nespravedlivé, diskriminační a potenciálně ohrožující existenci dodavatele, neboť je jednoduše zneužitelné v neprospěch dodavatele zejména v případě, kdy bude se zadavatel veden výše popsáný spor dle § 301 ObchZ. Zadavatel si zde nemůže přisvojovat právo činit předběžné úkony ve svůj prospěch za situace, kdy bude soud posuzovat oprávněnost jeho nároku na případnou úhradu smluvní pokuty. Z uvedeného důvodu jsou tedy výše popsaná ustanovení zadávacích podmínek hrubě diskriminační a způsobující výrazně nerovné postavení stran smlouvy, a proto stěžovatel požaduje jejich odstranění.

Stěžovatel tedy požaduje, aby zadavatel přistoupil k výraznému snížení jednotlivých dílčích pokut vymezených v čl. 13.4 návrhu Smlouvy o dílo tak, aby byly v souladu s obecně závaznými právními předpisy (zejména s ustanoveními ObchZ) a současně aby vypustil či adekvátním způsobem upravil čl. 13.7 návrhu Smlouvy o dílo. Obdobné úkony nechť zadavatel učiní rovněž v návrhu Servisní smlouvy. Alternativně stěžovatel požaduje, aby zadavatel zrušil zadávací řízení z důvodu jeho rozporu se ZVZ, zejména vzhledem k nesprávně a nezákonně provedenému Odůvodnění veřejné zakázky.

d) Diskriminace nabídky využívající standardní řešení ve spojení se smluvní pokutou

Stěžovatel namítá, že zadavatel při formulaci zadávacích podmínek veřejné zakázky zvolil obchodní řešení, které podstatným způsobem diskriminuje dodavatele poskytující standardní SW. Ačkoliv tato řešení mohou plně pokrývat potřeby zadavatele, je současně u těchto řešení krajně ztíženo, aby na zadavatele mohla být převedena nevýhradní licence (jak zadavatel požaduje v čl. 11 vzoru Smlouvy o dílo), a to právě proto, že u takových je třeba jasně definovat např. množství budoucích uživatelů. Uvedený obchodní model zadávacího řízení je tak svou podstatou diskriminační k těmto nabídkám, a to aniž by byla tato diskriminace jakkoli zdůvodněna, tedy aniž by k ní byl jakýkoli racionální či jinak opodstatněný důvod. Tyto skutečnosti již stěžovatel namítal v rámci svých prvních námitek proti zadávacím podmínkám ze dne 30. 10. 2012.

V souvislosti se zvoleným diskriminačním obchodním modelem se zadavatel musí ohradit rovněž proti nastavení smluvních pokut v zadávacích podmínkách veřejné zakázky, které diskriminační charakter čl. 11 vzoru Smlouvy o dílo výrazně umocňují. V čl. 11.12 vzoru Smlouvy o dílo zadavatel stanovuje smluvní pokutu ve výši 1 mil. Kč za jakékoli porušení povinnosti dle čl. 11 vzoru Smlouvy o dílo. **Vzhledem k tomu, že stěžovatel nemůže splnit neoprávněný a diskriminační požadavek zadavatele na převedení nevýhradních a časově neomezených práv k některým částem díla bez definice množství budoucích uživatelů a dalších skutečností, je třeba konstatovat, že i stanovení smluvní pokuty v této souvislosti je pro stěžovatele diskriminační.**

Současně se jedná o ustanovení, které je nepřiměřené k výši případně vzniklé škody, neboť jak bylo stěžovatelem již několikrát argumentováno, pokud by "porušil" požadavek zadavatele dle čl. 11 vzoru Smlouvy o dílo a dodal standardní SW, přinesl by tento postup zadavateli výhradně pozitivní efekt spočívající v provozu vyzkoušeného a plně funkčního řešení. Je tedy možno vyloučit, že by nedodržením diskriminačního požadavku zadavatele dle čl. 11 vzoru Smlouvy o dílo vznikla zadavateli jakákoli škoda.

Stěžovatel proto požaduje, aby zadavatel vypustil ustanovení čl. 11.12 vzoru Smlouvy o dílo, případně aby toto ustanovení adekvátním způsobem upravil.

e) Diskriminace nabídky využívající standardní řešení ve vztahu k řešení vad

V návaznosti na výše uvedené stěžovatel namítá rovněž diskriminační, respektive nesprávný a nezákonný způsob identifikace a následného vyřízení vad díla. Zadavatel při formulaci svého požadavku na garanci doby vyřešení vady, jak je tato koncipována v čl. 12.6 vzoru Smlouvy o dílo a jak plyne i ze vzoru Servisní smlouvy, opět naprosto ignoroval možnost před ložení standardního SW, u kterého je dodavatel závislý na globální politice výrobce daného software (který často neposkytuje žádnou záruku za vady software). Z uvedeného důvodu jsou tedy lhůty pro provedení odstranění vady zcela nereálné, přičemž zadavatel na základě žádosti stěžovatele o dodatečné informace odmítl jakoukoli jejich úpravu.

Stěžovatel tedy namítá diskriminační charakter tohoto požadavku zadavatele.

V této souvislosti pak stěžovatel rovněž napadá způsob vymezení jednotlivých kategorií vad. Z vymezení vad kategorie B z první věty vyplývá, že vady kategorie B a C mohou být zaměňovány. Současně je vada kategorie B dána i zhoršením výkonnosti, což však v řadě případů leží zcela mimo možnost dodavatele toto snížení ovlivnit. Definice vad kategorie B a C dle přílohy č. 1 vzoru Servisní smlouvy je tak nepřesná a způsobuje nejasnost zadání veřejné zakázky jako celku, respektive může způsobit zásadní výkladové problémy při praktické aplikaci.

Stěžovatel požaduje provedení změny zadávacích podmínek veřejné zakázky v tomto smyslu, že se zpřesní definice vad kategorie B a C, respektive se pečlivě vymezí jejich vzájemné rozlišení a jasného vzájemného vymezení. Současně stěžovatel požaduje, aby zadavatel změnil požadavek na délku lhůty pro odstranění vad tak, aby byl odstraněn její diskriminační charakter ve vztahu k nabídkám obsahujícím standardní SW.

f) Odpovědnost zadavatele za jednání třetích osob

Stěžovatel podává námitky rovněž proti tomu, že **zadávací podmínky neupravují odpovědnost zadavatele za vady díla, které způsobí třetí osoby, přistupující k dílu ze strany zadavatele.** Stěžovatel v rámci žádosti o dodatečné informace vznesl dotaz, zda je možno doplnit taková ustanovení do vzoru Smlouvy o dílo, dle kterých

- a) zadavatel převezme odpovědnost za vady díla způsobené třetími osobami, kterým v rozporu se svými povinnostmi umožnil nakládat s Dílem a které svou činností způsobily vady Díla (stěžovatel navrhoval změnu formulace čl. 12.4 vzoru Smlouvy o dílo),
- b) a rovněž se zadavatel zaváže smluvně zajistit ochranu informací dodavatele, se kterými přijde nebo bude moci přijít do styku třetí osoba při spolupráci na Díle se zadavatelem i dodavatelem. Stěžovatel současně požadoval, aby dodavatel měl oprávnění pozdržet poskytnutí své spolupráce do té doby, než bude zřejmé, že tato povinnost zadavatele byla řádně splněna (zde stěžovatel navrhoval úpravu čl. 9.7 vzoru Smlouvy o dílo a čl. 6.17 vzoru Servisní smlouvy).

Zadavatel však výše uvedené požadavky bez dalšího odmítl.

Stěžovatel proto namítá zjevnou nevyrovnanost smluvního vztahu modelovaného dle vzoru Smlouvy o dílo, kdy stěžovateli jako potenciálnímu dodavateli není zaručena ze strany zadavatele ochrana jeho výhradních práv, respektive je na něj přenášena odpovědnost za jednání třetích osob, jejichž výběr nemůže ovlivnit a za jejichž jednání tedy nemůže nést žádnou odpovědnost. Tato odpovědnost musí spočívat na zadavateli.

Stěžovatel proto požaduje, aby zadavatel upravil zadávací podmínky tak, aby byla relevantním způsobem zajištěna odpovědnost zadavatele za jednání třetích osob, jak bylo popsáno výše.

g) K ustanovení o možnosti odstoupení od smlouvy

Stěžovatel konečně napadá ustanovení čl. 15.5 vzoru Smlouvy o dílo a čl. 13.2.5 vzoru Servisní smlouvy, kde zadavatel formuluje své právo odstoupit od smlouvy v případě, že na majetek dodavatele bude vedeno insolvenční řízení, nebo bude insolvenční návrh zamítnut pro nedostatek majetku dodavatele, případně dodavatel vstoupí do likvidace.

Uvedené ustanovení činí postavení budoucího dodavatele nerovné ve vztahu k zadavateli, neboť formuluje důvod odstoupení od smlouvy, který může být užit i za situace, kdy k odstoupení od smlouvy nejsou žádné oprávněné důvody. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že insolvenční řízení může být zahájeno i tehdy, kdy objektivně nejsou dány žádné důvody pro prohlášení insolvence, tedy tehdy, kdy dodavatel jako podnikatelský subjekt je nadále plně způsobilý plnit své závazky vůči svým obchodním partnerům a poskytovat předmět plnění v souladu se smlouvou.

Požadavek zadavatele je tak v tomto bodě naprosto nedůvodný a neoprávněný a stěžovatel požaduje jeho odstranění.

III. Závěr

Stěžovatel vzhledem k výše uvedenému požaduje, aby zadavatel odstranil popsané zadávací podmínky veřejné zakázky, které jsou nepřiměřené předmětu plnění, které neodpovídají Odůvodnění veřejné zakázky a zejména ty, které obsahují skrytou diskriminaci dodavatelů nabízejících standardní softwarové řešení, tedy i stěžovatele, a prodloužil lhůtu pro podání nabídek v souladu s § 40 odst. 3 ZVZ, případně aby zadavatel zrušil zadávací řízení veřejné zakázky a v novém zadávacím řízení stanovil zadávací podmínky již plně v souladu se zásadou zákazu diskriminace, rovného přístupu a transparentnosti.

Za předpokladu, že těmto námitkám nebude vyhověno, je stěžovatel připraven podat návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Jak vyplývá z konstantní rozhodovací praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a správních soudů, zejména v otázce skryté diskriminace, stěžovatel bude v tomto řízení bezesporu úspěšný.

[identifikační údaje stěžovatele]